

UN PROGRAMA D'ACCIÓ PER A FRANÇA¹

Lev Trotski

Publicat al juny de 1934

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Un programa de acción para Francia”, en, *Escritos*, Tomo VI, volumen 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 29-49.

1. El feixisme i la guerra ens amenacen!
2. El pla de la burgesia francesa
3. Abolició del “secret comercial”
4. Control de la banca, la indústria i el comerç pels obrers i els camperols
5. Als treballadors!
6. Nacionalització de bancs, indústries claus, companyies d'assegurances i transports
7. Monopoli del comerç exterior
8. L'aliança entre obrers i camperols
9. Serveis socials per a la col·lectivitat!
10. Dissolució de la policia, drets polítics per als soldats
11. Dret de les nacionalitats, a l'autodeterminació, inclús a la separació
12. Contra la guerra, pels Estats Units Socialistes d'Europa!
13. Per la defensa de la Unió Soviètica
14. A baix l'“Estat autoritari” burgès! Pel poder obrer i camperol
15. La lluita per la comuna obrera-camperola
16. Per una Assemblea Única
17. La burgesia mai es rendirà voluntàriament

¹ *Un programa d'acció per a França, La Verité*, juny de 1934.

1. El feixisme i la guerra ens amenacen!

Conduïda per la gran burgesia, França sotsobra en la desintegració del món capitalista. En els cercles dominants de la societat, en totes les institucions del règim, els escàndols es multipliquen: la influència corruptora dels rics es propaga.

Per als treballadors, l'atur creixent; per als petits camperols, la ruïna; per als explotats, la misèria en augment.

L'agonitzant capitalisme està en fallida. I la classe dominant només té un pla per a sortir d'aquesta fallida històrica: més misèria per a les masses laborioses! Supressió de totes les reformes, fins i tot de les més insignificants! Supressió del règim democràtic!

Per tot arreu, en el món sencer, la puntera d'acer de la bota feixista es transforma en l'últim recurs del desesperat capitalisme.

L'imperialisme, que fou ferit de mort per la Revolució Russa de 1917, ha aconseguit mantenir el seu domini sobre la societat a causa de la derrota dels partits proletaris durant els dos períodes de la postguerra: la traïció generalitzada per part de la socialdemocràcia i la degeneració de la Internacional Comunista. Les derrotes de la Revolució Alemanya en 1923, de la Revolució xinesa en 1927 i dels proletariats alemany i austríac en 1933 i 1934, marquen els moments decisius en què el capitalisme aconseguí establir-se.

No obstant, aquestes precàries victòries, assolides sense que l'antiga classe dominant de l'actual Rússia soviètica aconseguís restablir-se, únicament han servit per a aguditzar la crisi general. La pressió dels monopolis en el mercat mundial xoca avui més violentament i anàrquica que mai amb les fronteres nacionals i amb el principi de la propietat privada.

Aprofitant els revessos soferts pel proletariat en la seua marxa revolucionària vers el socialisme, la burgesia mundial tira mà al seu últim recurs, el feixisme, per mitjà del qual fa desesperats esforços per a treure del mig del pas la classe obrera organitzada.

Tal és la situació mundial que està empentant la burgesia francesa cap al feixisme.

Però el feixisme aïllat no és encara l'última paraula del capitalisme en el seu procés de desintegració. Tot seguit d'acabada la lluita contra el seu enemic intern, cada imperialisme necessita expandir-se cap a l'exterior. Açò pot ser la causa d'una nova *guerra mundial*. Cinquanta milions de persones periren en l'atroc patiment de la darrera guerra i les seues seqüeles. En la propera, els obrers del món seran atrocment massacrats per centenars de milions. França, la població de la qual es manté numèricament estable, patirà aquest procés més que no qualsevol altre país.

Els treballadors han de lluitar amb totes les seues forces contra aquests plans criminals de la burgesia!

2. El pla de la burgesia francesa

Per tal de tractar de sortir del caos en què ella mateixa ha submergit el país, la burgesia francesa ha de començar per resoldre el problema monetari. Un sector vol fer-ho mitjançant la *inflació*, és a dir per mitjà de l'emissió de paper moneda, la devaluació dels salaris, l'alça del cost de la vida, l'expropiació de la petita burgesia; un altre sector confia més en la *deflació*, és a dir en la disminució del nivell econòmic dels treballadors (baixada de salaris i sous), ampliació de l'atur, ruïna dels petits productors agraris i de la petita burgesia de les ciutats.

Ambdues alternatives signifiquen més misèria per als explotats. Optar per un o altre d'aquests mètodes capitalistes equivaldria a escollir entre dos instruments amb què els explotadors es preparen per a degollar els treballadors.

El primer pas del pla dels capitalistes francesos consisteix en una deflació brutal. Es desposseeix els treballadors del subsidi d'atur; la seguretat social està amenaçada; es redueixen els salaris. Els empleats públics comencen a sentir-se afectats; els pròxims seran els petits productors rurals.

Açò no significa que demà, si li convé, la burgesia no vaja a emprar també l'altre mètode: el de la inflació. L'Alemanya hitleriana n'és exemple. Els explotats han d'oposar-se vigorosament a aquest pla de la burgesia!

Al programa de deflació, de reducció dels seus mitjans de vida, els treballadors han d'oposar-li el seu propi programa de transformació fonamental de les relacions socials per mitjà de la completa "deflació" dels privilegis i guanys de

la banda dels Oustric i els Stavisky que exploten el país! Aquest és l'únic camí vers la salvació.

3. Abolició del “secret comercial”

Per a trobar una solució favorable a les masses laborioses hem de confeccionar, sense demora, l'implacable balanç de la fallida capitalista i efectuar l'inventari de les entrades i despeses de totes les classes, de tots els grups socials.

Per als proletaris, per als explotats de totes les categories, aquesta no és una tasca difícil. Els salaris dels treballadors estan assentats en els llibres de comptabilitat capitalistes. En allò que fa a les despeses, els petits comerciants les registren setmana rere setmana. Els ingressos i despeses dels camperols, artesans, petits comerciants i funcionaris de baixa categoria no són un secret per a ningú. Els rapaços bancs estimen amb precisió, per mitjà d'hipoteques, la taxa d'increment de la ruïna dels camperols!

Però els capitalistes, els grans explotadors, serveixen zelosament els seus secrets. Els trusts, els monopolis, les grans companyies, que dominen la producció total del país mitjançant la possessió directa de les nou desenes parts de la mateixa, mai donen compte de les seues cises.

Aquesta màfia explotadora s'oculta darrere de la santetat del “secret comercial”.

El secret comercial no és més que un artifici per a controlar la vida dels pobres i encobrir tots els negociats bancaris, industrials i comercials dels rics, els Stavisky i els de Wendel, que s'amaguen sota el vel del “benestar general” i l’“economia nacional”.

A baix el secret comercial! Els que demanen sacrificis han de començar per presentar els seus propis llibres de comptabilitat. Així es revelarà la seua deshonestetat!

4. Control de la banca, la indústria i el comerç pels obrers i els camperols

La democràcia burgesa atorgà a les masses laborioses un imitació de control polític sobre els seus dirigents: l'urna electoral. Mentre no li ha resultat perjudicial, la burgesia ha permès aquesta classe de democràcia. En canvi, mai ha permès ni una ombra de control sobre la seua administració econòmica, base

de l'exploració que exerceix i que mena a l'anarquia, la fallida i la misèria de les masses.

El parasitari accionista té dret a saber com funciona el negoci que l'enriqueix. L'obrer, el productor explotat, només ha d'obeir i conservar la boca tancada; ell és una mera part de la maquinària.

Però els treballadors volen conèixer totes les parts de la màquina. Únicament ells poden jutjar el seu funcionament. En lloc del maneig capitalista de l'administració, establim l'implacable control del poble treballador.

Els comitès de fàbrica, els comitès de camperols, els comitès de petits funcionaris, d'empleats, podrien, amb l'ajuda de tècnics, enginyers i comptables honestos, lleials al poble treballador, finir fàcilment amb el "secret comercial" dels explotadors. És per mitjà d'aquest mètode que hem d'establir el *control públic sobre la banca, la indústria i el comerç*.

5. Als treballadors!

Per aquesta crida general, la Lliga Comunista lluita per les següents mesures a favor dels treballadors:

1.- *Setmana laboral de quaranta hores, augment de salaris.* El control obrer demostrarà que el nivell de les forces productives permet la reducció de la jornada de treball. Augment de salaris a costa dels magnats del Comitè des Forges, del Comitè des Houillères i dels Finaly, els Schneider i els Stavisky, per a benefici material i moral del poble treballador.

2.- *Seguretat social real* i, abans que res, seguretat contra l'atur, vacances anuals d'un mes com a mínim, jubilacions que ens permeten viure després dels cinquanta anys d'edat.

3.- *A igualtat de tasques, salaris iguals.* Abolició de la superexplotació imposada a les dones, els joves, els estrangers i els que provenen de les colònies.

4.- *Per a les dones que treballen, els mateixos salaris i els mateixos drets que per als homes que treballen.* Protecció a la maternitat amb llicències especials.

5.- *Per als joves,, salaris iguals als dels adults.* Extensió d'estudis i aprenentatge a expenses col·lectives. Mesures higièniques especials.

6.- *Rebuig de qualsevulla legislació especial per a treballadors estrangers i de les colònies.*

6. Nacionalització de bancs, indústries claus, companyies d'assegurances i transports

En l'actualitat els bancs dirigeixen i controlen realment tota l'economia del país. Però si el poble treballador pren els bancs i, mitjançant ells, comença a administrar la indústria, el transport i el comerç, el nivell general de vida pot elevar-se immediatament.

La nacionalització dels bancs, la gran indústria, el transport i les companyies d'assegurances és la condició prèvia de qualsevulla economia orientada vers el benestar de les grans masses laborioses, de tot el poble.

Aquesta nacionalització no ha de contemplar cap indemnització per als grans capitalistes que s'enriquieren mercès a dessagnar els proletaris durant anys i anys i només foren capaços d'oferir misèria i anarquia econòmica.

La nacionalització dels grans mitjans de producció i intercanvi no significa de cap manera la liquidació de les petites empreses agràries, comercials i artesanes. Són els grans monopolis privilegiats, per contra, els que estrangulen les petites empreses.

Les petites empreses han de quedar en llibertat, i els treballadors, una vegada nacionalitzades les grans, podran anar en ajuda d'elles. L'economia planificada, basada en les immenses riqueses acumulades pels bancs, els monopolis, els trusts, etcètera, permetria l'establiment d'un pla de producció i distribució capaç d'oferir als petits productors compres directes de l'estat, matèries primeres i crèdits en condicions per complet favorables. D'aquesta manera els camperols rebrien maquinària agrícola i fertilitzants a baix preu.

La nacionalització per part de les treballadors significa la destrucció dels grans monopolis privats, el suport a les petites empreses, la redistribució dels productes a benefici de la gran massa dels productors.

7. Monopoli del comerç exterior

Tot comerç exterior ha de passar per les mans de l'estat. D'aquesta manera, l'intercanvi deixarà de trobar-se sota control dels monopolis privats, que regulen les importacions i les exportacions sense importar-los els interessos del

consumidor. D'aquesta relació entre la producció nacional i el mercat mundial sorgirien incalculables beneficis per a les grans masses. Així, només l'estat, regit pels treballadors, controlaria realment tot el comerç exterior en bé de la col·lectivitat.

8. L'aliança entre obrers i camperols

El camperolat constitueix, aproximadament, la meitat de la població francesa. L'estat proletari ha de recolzar-se en els camperols explotats tant com en els obrers de la ciutat i el camp. El nostre programa contempla, junt amb les necessitats de la classe obrera, les de les grans masses rurals.

Afirmem que la nostra meta final, com a forma més elevada del progrés, és la *col·lectivització* de l'agricultura al igual que la indústria. No obstant, el proletariat no pot imposar aquest objectiu als camperols. Només pot facilitar-los l'avanç cap a d'ell. El proletariat només pot fer propostes en aqueix sentit, que després hauran de ser completades, corregides i ampliades per l'experiència conjunta d'ambdues classes, igualment oprimides pels explotadors capitalistes. La primera cosa que hem de fer és assegurar als camperols una oportunitat real de determinar el seu propi destí, decidir l'ús que donaran a les seues forces i a la seua propietat, expressar les seues preferències en mètodes agrícoles, aplicar el seu propi judici en l'elecció del moment en què passaran de l'economia privada a l'economia col·lectiva.

La població rural està lluny de ser homogènia. La classe dominant i els seus servils professors oculten zelosament el fet que una petita minoria ha monopolitzat gran part de la terra i ha concentrat en les seues mans els millors mitjans de producció agrícola (màquines, tractors, ramat, etcètera), per no mencionar les fonts de crèdit.

Proposem la lluita per a fer efectives, immediatament, les mesures següents:

1.- *Igualtat de drets entre els obrers rurals i els urbans.* Lleis generals que regulen els contractes, la jornada de treball i el dia setmanal de descans, seguretat social (inclús seguretat contra l'atur). La legislació laboral ha d'aplicar-se totalment als treballadors del camp.

2.- *Expropiació de les grans propietats, camps i granges model,* en benefici de l'agricultura col·lectiva, cooperativa i dels petits agricultors.

3.- *Abolició de l'esclavitud de les parceries.* Revisió dels arrendaments actuals per comitès de treballadors rurals electes per departaments.

4.- *Revisió d'hipoteques*. Moratòria. Aturament de tots els plets i execucions hipotecaris.

9. Serveis socials per a la col·lectivitat!

Les grans institucions de l'estat (correus, duanes, educació, etcètera), que exploten a diversos milions d'obrers i empleats, funcionen per a benefici del capitalisme. Els recents escàndols revelen la corrupció que regna entre els seus funcionaris més encimbellats.

Els empleats governamentals de menor categoria són explotats per corruptes i venals funcionaris que utilitzen els seus llocs per a permetre que la classe propietària aixafe inclús més els treballadors.

Hem d'efectuar una neteja a fons. Amb la col·laboració de tots els explotats, els comitès i els sindicats d'empleats governamentals efectuaran els canvis necessaris per a establir vertaders serveis socials, que funcionen per i per a les masses laborioses.

10. Dissolució de la policia, drets polítics per als soldats

El govern arrabassa centenars de milions de francs als pobres, als explotats, a gent de totes les condicions per a desenvolupar i armar la seua policia, els seus *gardes mobiles* i el seu exèrcit; amb d'altres paraules, no sols per a desenvolupar la *guerra civil*, sinó també per a preparar la *guerra imperialista*. Els joves obrers mobilitzats per centenars de milers en les forces armades de terra i mar estan desproveïts de tots els seus drets.

Exigim la destitució dels oficials i sots-oficials reaccionaris i feixistes, instruments del colp d'estat. D'altra banda, els obrers en armes hauran de conservar tots els seus drets polítics i estaran representats per comitès de soldats, elegits en assemblees especials. D'aquesta manera romandran en contacte amb la gran massa dels treballadors, i uniran les seues forces amb les del poble, organitzat i armat contra la reacció i el feixisme.

Totes les policies, executores de la voluntat del capitalisme, de l'estat burgès i de les seues colles de polítics corruptes han de ser dissoltes. Execució de les tasques policíiques per les milícies obreres. Abolició dels tribunals de classe, elecció de tots els jutges, extensió del judici per jurat a tots els crims i delictes menors: el poble es farà justícia a si mateix.

11. Dret de les nacionalitats, a l'autodeterminació, inclús a la separació

El rapaç Tractat de Versalles és font d'atroços mals no sols per als obrers de tota Europa sinó també per als de la nació "victoriosa", França. La defensa de les relacions internacionals que sorgeixen d'aquest tractat, en virtut del qual la burgesia s'ha annexat Alsàcia i Lorena sense mediar tan sols un plebiscit com el que ara exigeix per al Saar, *mena avui a la guerra*.

La burgesia francesa no sols oprimeix indirectament tot un sector d'Europa sinó també aterra i esclafa immenses colònies. Per a tots aqueixos pobles oprimits pels grans capitalistes francesos (pels Wendel i els Michelin, pels bancs de París i altres), per al poble d'Alsàcia-Lorena així com per als d'Indo-xina, El Marroc i Madagascar, *exigim el dret a la plena autodeterminació, inclús la separació, si així ho desitgen*.

Les masses laborioses d'aquest país no tenen *cap* interès en ajudar a fer que els bancs francesos mantinguen el seu domini sobre altres pobles. Al contrari, en guanyar aliats i simpatitzants per a la seua pròpia lluita els treballadors ajuden a la lluita per l'alliberament.

12. Contra la guerra, pels Estats Units Socialistes d'Europa!

Per tal de transformar la societat i traure-la del caos primer hem de salvar-la de la guerra en què la burgesia ha de submergir-la una vegada més.

Contra les maniobres del feixisme alemany, els capitalistes francesos han establert una política de blocs d'estats que proclamen la seua lleialtat al criminal Tractat de Versalles. França utilitza la Lliga de les Nacions, aqueix conglomerat de la burgesia rapaç, per a encobrir els seus actes amb un vel de pacifisme; mentre, descarrega l'indiscutible pes del cost de la carrera armamentista sobre el poble treballador. I la mentida "defensiva" de la "seguretat" permet que el frenesí xovinista realitze la seua obra de llençar el país a les monstruoses matances de demà.

Els proletaris, els camperols, els petits comerciants, els artesans i els empleats del govern només poden evitar aqueix futur establint totes les formes del seu control, desemmascarant la diplomàcia secreta, oposant-se per tots els mitjans a la preparació de la guerra, arrabassant-li el govern a l'imperialisme.

Només la victòria dels treballadors revolucionaris de França pot eliminar qualsevulla possibilitat de guerra imperialista i elevar els pobles esclavitzats d'Europa i les colònies. Els pactes i els tractats es convertirien, així, en pols. L'única solució possible, prevista ja en 1919, seria, doncs, una: *els Estats Units Socialistes d'Europa*.

Contra la política dels blocs imperialistes, contra la mentida pacifista de la Lliga de les Nacions, contra la diplomàcia secreta de la guerra i la bogeria dels armaments! En tot el Vell Continent europeu, dividit, militaritzat, tacat de sang, amenaçat amb la destrucció total per una nova guerra, aixequem l'única bandera de l'alliberament, la dels *Estats Units Obrers i Camperols d'Europa, la fraternal Federació dels Estats Soviètics!*

13. Per la defensa de la Unió Soviètica

Per a tot proletari el primer pas en aquella direcció consisteix en *la defensa incondicional* de la *Unió Soviètica*, on la Revolució d'Octubre de 1917 creà els grans fonaments de la primera experiència de dictadura del proletariat, basada en l'abolició de la propietat privada dels grans capitalistes.

La lluita contra la Unió Soviètica continua sent l'objectiu fonamental de la reacció imperialista mundial.

Desemmascarant els plans "pacifistes" de la burgesia, els treballadors de França estaran lluitant per la defensa de la Unió Soviètica. Els pactes i els tractats no seran una defensa efectiva del proletariat soviètic; però sí, per contra, la lluita revolucionària per l'enderrocament de la burgesia en els altres països.

La unió de les repúbliques socialistes de França i Rússia ha d'ampliar la solidaritat proletària internacional; no ho faran, per contra, els compromisos amb Barthou, Tardieu, Herriot i les seues colles imperialistes.

Només aquestes mesures poden salvar les masses de la misèria i guiar-les vers el socialisme. A partir d'avui tots els treballadors han de lluitar vigorosament per tal d'assolir-les.

Fins i tot més: l'acció individual, l'activitat d'una agrupació o una altra no basten per a la completa aplicació d'aquestes mesures; aquesta aplicació només pot portar-se a terme per mitjà del poder estatal, que està al timó de l'economia, la política i la cultura de tot el país. En quines mans es troba aqueix timó? Aquest és el problema!

14. A baix l'“Estat autoritari” burgès! Pel poder obrer i camperol

La burgesia comença a portar a terme el seu pla de transformació del poder estatal, destinat a eliminar d'una vegada i per sempre la resistència dels obrers: retallament dels drets de les institucions democràtiques electives (parlament i comunes) i, fins i tot, supressió total d'aquests drets, ja que la pressió proletària, encara que distorsionada, també s'hi sent.

La burgesia tracta de concentrar el Poder Executiu a mans d'uns pocs homes que imposen les seues decisions per mitjà d'un aparell administratiu, militar i policíac que és brutal, incontrolat, costós.

El pla burgès d'“estat autoritari”, dirigit contra els explotats ha de ser combatut amb força per les masses laborioses.

Només aquestes masses, prenent el futur en les seues pròpies mans, amb vigor revolucionari, poden crear, enèrgicament, el gran poder que cal per a salvar a la societat de l'oligarquia capitalista que la corromp i la porta a la ruïna.

La tasca consisteix en reemplaçar l'*estat capitalista*, que funciona en benefici dels grans explotadors, per l'*estat proletari* dels obrers i els camperols. La tasca consisteix en establir, en aquest país, la dominació dels treballadors. Declarem primer que res que no es tracta d'una “modificació” secundària, sinó que el domini per part d'aqueixa petita minoria que és la classe burgesa ha de ser reemplaçat per la direcció i el poder de la immensa majoria representada pels treballadors.

Per tal d'aconseguir-ho, es necessita l'aliança dels treballadors amb els camperols. La reacció tracta d'atemorir aquests darrers amb l'espectre d'una dictadura proletària que ha de sotmetre'ls al jou dels obrers. En realitat, l'estat obrer no es podrà realitzar mentre el proletariat es trobe aïllat dels camperols.

L'exemple de la Revolució d'Octubre de la Rússia soviètica ens ajuda. No obstant, a França podem fer les coses millor que no els nostres germans russos, i evitar-nos alguns dels seus errors. El nivell econòmic de França és més elevat, i ens proposem actuar segons les condicions reals del nostre país. La dictadura del proletariat s'ha d'establir sobre la base d'un programa clar i precís i d'un estret enteniment entre el proletariat i els camperols explotats.

El camperolat es troba dispers. Aquesta és una de les causes de la seua impotència política, tanmateix el seu nombre i la seua importància per a la

producció. Els camperols només podran adquirir més poder si fan causa comuna amb els obrers contra la burgesia.

15. La lluita per la comuna obrera-camperola

L'aliança entre camperols i obrers només s'aconseguirà si la classe treballadora mostra la seua força, la seua decidida iniciativa i la seua capacitat per a portar a terme aquest programa. Aquesta és la raó per la qual, abans que res, hem de crear condicions per a la unitat d'acció.

Cal organitzar l'*aliança obrera dels partits i els sindicats* per mitjà de la unificació de les forces de tots els treballadors sense excepció.

S'ha d'organitzar un comitè nacional de l'aliança obrera, comitès regionals i locals; crear comitès de fàbrica elegits pels treballadors.

L'impuls provocat per aquests comitès de la unitat obrera i la seua autoritat davant les masses inspiraran els treballadors del camp per a organitzar-se a si mateixos en *comitès camperols*.

En la lluita contra el feixisme, la reacció i la guerra, el proletariat accepta l'ajuda d'agrupacions petitburgeses (pacifistes, Lliga pels Drets de l'Home, Front Comú, etcètera), però les aliances resultants només poden ser d'importància secundària. *Per sobre tot, la tasca consisteix en assegurar la unitat d'acció de la classe mateixa treballadora en les fàbriques i en els barris obrers dels centres industrials.* L'aliança de les organitzacions obreres importants (Partit Comunista, Partit Socialista, CGT, CGTU, Lliga Comunista) no tindrà valor revolucionari si no s'orienta cap a la creació de:

- 1.- Comitès de lluita que representen les mateixes masses (soviets embrionaris).
- 2.- Milícies obreres sempre unides en l'acció, encara que organitzades pels diversos partits i organitzacions.

Per a reforçar per igual la lluita d'obrers i camperols, els comitès obrers han d'establir estreta col·laboració amb els de camperols. Constituïts en òrgans de la defensa popular contra el feixisme, aquests comitès d'unitat obrera i aquests comitès camperols hauran de transformar-se, en el transcurs de la lluita, en organismes directament electes per les masses, òrgans del poder obrer i camperol. Basant-se en això, el poder proletari s'erigirà en oposició al poder capitalista i la comuna obrera-camperola triomfarà.

16. Per una Assemblea Única

Som, per tant, fermes partidaris de l'estat obrer-camperol, que arrancarà el poder als explotadors. El nostre primordial objectiu és el de guanyar per a aquest programa la majoria dels nostres aliats de la classe obrera.

Entre tant, i mentre la majoria de la classe obrera segueix recolzant-se en les bases de la democràcia burgesa, estem disposats a defensar tal programa dels violents atacs de la burgesia bonapartista i feixista.

No obstant, demanem als nostres germans de classe que adhereixen al socialisme “democràtic”, que siguin fidels a les seues idees: que no s'inspiren en les idees i els mètodes de la Tercera República sinó en els de la Convenció de 1793.

A baix el Senat, elegit per vot limitat, i que transforma el poder del sufragi universal en mera il·lusió!

A baix la presidència de la República, que serveix com a ocult punt de concentració per a les forces del militarisme i la reacció!

Una assemblea única ha de combinar els poders legislatius i executiu. Els seus membres serien elegits per dos anys, per mitjà de sufragi universal de tots els majors de divuit anys, sense discriminacions de sexe o de nacionalitat. Els diputats serien electes sobre la base de les assemblees locals, constantment revocables pels seus constituents i rebrien el salari d'un obrer especialitzat.

Aquesta és l'única mesura capaç de portar les masses cap avant en compte de fer-les retrocedir. Una democràcia més generosa facilitaria la lluita pel poder obrer.

Si durant la implacable lluita contra l'enemic ocorregués que el partit del socialisme “democràtic” (SFIO), del que ens separen irreconciliables diferències de doctrina i de mètode, arribés a guanyar la confiança de la majoria, estem i estarem sempre preparats per a defensar contra la burgesia un govern de la SFIO.

No volem aconseguir el nostre objectiu per mitjà de conflictes armats entre diversos grups d'assalariats sinó d'acord amb la real democràcia obrera, amb la propaganda i la crítica lleial, amb el reagrupament voluntari de la gran majoria del proletariat sota la bandera del vertader comunisme.

Els treballadors que adhereixen al socialisme democràtic comprendran després que tal socialisme no és prou per a defensar la democràcia, i que aquesta ha de ser reconquistada. El desplaçament del centre de gravetat polític del Parlament al gabinet i del gabinet a l'oligarquia del capital financer, els generals i la policia és un fet consumat. Ni el Parlament actual ni les noves eleccions poden canviar aquest estat de coses. Només podrem defensar les tristes despulles de democràcia que ens queden i, especialment, ampliar l'arena democràtica per a l'activitat de les masses aniquilant les forces armades feixistes que el 6 de febrer de 1934 començaren a desplaçar l'eix de l'estat i encara segueixen fent-ho.

17. La burgesia mai es rendirà voluntàriament

La burgesia mai acceptarà de bon grat l'aplicació de mesures que puguin treure a la societat del caos. Vol perpetuar tots els seus privilegis, i per a protegir-los comença a utilitzar bandes feixistes.

La nostra consigna no és la de confiar el desarmament de les bandes feixistes del capital financer a la seua pròpia policia. Ens neguem a sembrar la criminal il·lusió que el govern capitalista pugui procedir, realment, al desarmament de les bandes capitalistes. Els explotats han de defensar-se contra els capitalistes.

Armar el proletariat, armar els camperols pobres!

Milícia popular antifeixista!

Els explotadors, que no són més que una petita minoria, retrocediran abans del desencadenament de la guerra civil; els feixistes i reaccionaris perdran la seua audàcia *només* quan els treballadors estiguen armats i conduïsquen a les masses. Únicament si els obrers procedeixen en aquest sentit s'aconseguirà que la major part dels soldats i mariners, fills del poble laborios i als que la nostra propaganda ha de recordar constantment els seus orígens i els seus deures de classe, siguin guanyats per a la causa dels treballadors. Únicament així s'aconseguirà que s'unisquen a les masses laborioses contra els oficials reaccionaris i feixistes que pretenen usar-los contra la seua pròpia classe.

La tasca és enorme, però constitueix l'única sortida cap a la salvació! La Lliga Comunista assenyala el camí.

La societat, que només pot existir gràcies al vostre treball, es podreix pel fet que la burgesia dominant no ha de renunciar a un sol dels seus odiosos privilegis.

Per a conservar-los, aquesta prepara bandes feixistes que amenacen la vostra existència.

El 12 de febrer exhibireu el vostre poder i la vostra determinació de no sotmetre-vos a aqueixa violència. Però aqueix dia els vostres dirigents vos traïren quan no proposaren consignes concretes ni perspectives serioses de lluita per a vosaltres. Per tal d'arribar a tenir vertadera força, per tal de defensar el vostre dret a viure, per tal de no continuar treballant a favor de l'enriquiment d'una minoria d'exploadors desvergonyits, prepareu la vostra revolució: uniu-vos a l'acció de la Lliga Comunista!